

VAN EEN GEEL BALLONNETJE

DOOR C.TH.JONGEJAN-DE GROOT

Rie
Reinderhoff

G.F.CALLENBACH N.V. NIJKERK

C. Th. Jongejan-de Groot

Van een geel Ballonnetje

*

Geïllustreerd door Rie Reinderhoff

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

I. OP DE MARKT.

Op bijna alle dagen van de week staan de huizen op het marktplein lekker te slapen. Het grijze verweerde dak van het domineeshuis leunt tegen het trapgeveltje van de apotheek en daarnaast dommelt de grutterij van Nico Sijmen.

Anno 1795. Dat betekent maar eventjes, dat die kruidenierswinkel hier al was, toen Napoleon nog niet eens de baas was in de wereld.

En middenin droomt de kerk, de heel oude kerk, waarvan de klokken alleen wakker worden om de mensen te vertellen, hoe laat het precies is.

Maar vandaag slapen de huizen niet en de kerk ook niet, hoor, want het is zo'n verschrikkelijk lawaai op het marktplein. Allemaal witte kramen en wat schreeuwen die kooplui. Het is vandaag marktdag, zie je.

Hier staat baas Leeftang met zijn snuisterijen. Hij zegt, dat hij Hofleverancier is en dat de Koningin van Frankrijk altijd haar kettingen bij hem koopt. Zo'n grapjas. Er is niet eens een Koningin in Frankrijk. En daar staat ouwe Tijs met zijn viskraampje. „Hier moet je wezen voor je vis,” roept hij. „Ze is mals als boter en paling heb ik zo heerlijk als zalm.”

Daar staat ook Mieke, de luchtballonnenvrouw. Die roept niet. Dat hoeft ze ook helemaal niet. Maar ze verkoopt genoeg, hoor! Zo'n mooie groene ballon voor dat jongetje, dat aan de hand van zijn moeder loopt en een blauwe voor dat meisje, dat boodschappen doet met haar grote zus.

Net een tros druiven, die ballonnetjes. Ze zijn al vanuit de verte te zien. Nee hoor, Mieke hoeft niet te roepen. Die mooie ballons verkoopt ze toch wel. Ze zegt alleen wat ze kosten, als ze haar hand ophoudt.

„Twee kwartjes . . . een halve gulden.”

Twee kwartjes, het is niet veel. Maar voor sommige kinderen is twee kwartjes wel veel. Kijk maar eens naar Dickie en Doortje. Ze staan bij de kraam van ouwe Tijs. Dickie heeft niet eens een jas aan en Doortje heeft een manteltje aan, dat haar veel te kort is.

Ja, maar Doortje en Dickie hebben geen vader meer en moeder moet de kost verdienen en dan zijn twee kwartjes heel veel. Neen hoor, zij kunnen geen kettingen kopen en geen paling en helemaal geen ballonnetje.

Maar ze kijken wel naar de paling. Ze hebben er zo'n zin in, zie je. Ze hebben nog een beetje honger, want ze gaan pas eten als moeder thuiskomt. En ze kijken ook naar de ballonnetjes, want o, wat zouden

ze graag zo'n mooi ballonnetje hebben. „Als ik geld had, zou ik een rode nemen,” zegt Dickie.

„En ik een blauwe,” zegt Doortje.

Maar ze hebben geen geld. Nou, dat weet ouwe Tijs ook wel. Hij kijkt eens naar de kinderen en zegt: „Zeg eens, kinders, lopen jullie maar door, hoor. Ga maar lekker naar huis. 't Is hier veel te koud voor jullie in je dunne kleertjes.”

En dan trekt ouwe Tijs opeens zo'n verschrikt gezicht. Hij denkt er misschien ineens aan, dat ze helemaal geen warme kleren hebben.

„Kom eens hier,” zegt hij dan. „Hier, kereltje, hier heb je een palinkje. Deel dat maar met je zusje.”

O, wat heerlijk. Zo maar voor niets een paling te krijgen. Zo'n goeie Tijs.

Maar wacht eens, Tijs doet nog veel meer goede dingen. Hij stapt naar de ballonnetjesvrouw en hij zegt: „Mieke, kan ik ook een ballon van je kopen?”

„Als je twee kwartjes hebt wel,” lacht Mieke. „Maar je houdt me zeker voor de mal, hè? Ballonnetjes zijn voor kinderen en niet voor grote mensen.”

„Geef me er toch maar een,” zegt Tijs en Mieke zoekt een mooie gele voor hem uit.

En Mieke krijgt twee kwartjes.

„Jouw geld ruikt altijd naar vis,” zegt ze.

„Dat geeft toch niet,” zegt ouwe Tijs. „Als ik van dat geld maar kan leven en ook een beetje goed kan doen.”

En dan geeft hij die mooie gele ballon zo maar pardoes aan Doortje. Een paling en een ballon! O, wat zijn die twee nu rijk.

Doortje moet even de ballon vasthouden. Dickie breekt de paling in twee even grote stukken. Dickie krijgt de kop en Doortje de staart.

O, wat heerlijk smaakt die paling.

En de ballon? Die houden ze om beurten vast. Eerst Doortje een eindje en dan Dickie een eindje. Zo lopen ze naar huis.

„Die stakkerds,” zegt Mieke.

„Ja,” zegt ouwe Tijs, „en we hebben nu nog geen strenge winter, maar het kan best zijn, dat over een paar dagen. . . .”

„Ja hoor, over een paar dagen ligt er wel sneeuw,” zegt Mieke. „Het is waterkoud.”

Nog een paar dagen, denkt zij, dan is het Kerstmis. Een witte Kerstmis, fijn voor de mensen. Maar niet voor Dickie en Doortje. Want die hebben geen warme kleren. Och, wat is dat erg.

II. DICKIE EN DOORTJE THUIS.

Nu zijn Dickie en Doortje in huis.

Zie je wel, dat ze arm zijn? Er staan stoelen in de kamer, waarvan de zittingen versleten zijn en er ligt geen kleed op de vloer.

Er ligt ook geen loper op de trap.

Klots, klots, gaan hun voeten op de trap en over de vloer.

Het is koud in de kamer. Maar dat voelen Doortje en Dickie niet.

Doortje mag de ballon vasthouden en Dickie heeft nog heel wat te doen. Hij knielt bij het kleine kacheltje en haalt er de sintels uit. Die gooit hij niet weg. Die sintels worden gezeefd. Er zitten toch zeker nog goede kooltjes tussen!

En dan breekt hij een turf en hij verfrommelt een krant. Die krant doet hij in de kachel. De turf komt er op en ook wat denne-appels. Die hebben Doortje en hij gezocht in het bos, toen het warm was van de zomer. Die branden en knappen zo lekker.

En nu haalt Dickie kolen van de zolder. Een halve kolenkit vol. Meer is er niet.

Wanneer hij de zoldertrap afgaat, hoort hij Doortje huilen.

Waarom huilt Doortje? Ze mag toch de ballon vasthouden!

Ja, dat is het nu juist. Doortje heeft met het touwtje zitten spelen en

toen is de ballon uit haar handen geglipt. „Floep,” zei de ballon en ging vanzelf de hoogte in.

O... o... ooo. Doortje wilde hem nog grijpen, maar ze kon niet bij het touwtje.

Maar Dickie huilt er niet om, hoor! Die lacht. Die zet zijn kolen neer en klimt op een stoel.

„O, jou domoor,” zegt hij. „Moet je huilen, omdat je ballon weg vliegt? Hij kan toch zeker niet verder dan het plafond.”

Nu lacht Doortje ook, omdat ze zo bang is geweest.

„En als het dak er dan niet was geweest?” vraagt ze.

„Ja, dan was de ballon hoger gegaan, almaar hoger.”

„Tot de wolken!”

„Nog hoger,” zegt Dickie. „Tot helemaal boven het blauw van de lucht.”

„Boven het blauw van de lucht?” Doortje strijkt met haar vingertje over de mooie zachte ballon.

„Weet je, wie er boven dat blauwe woont?” vraagt ze. „De Here Jezus. Miep van hiernaast gaat naar de Zondagsschool en die heeft het gezegd. Je kunt aan de Here Jezus alles vragen en die kan je alles geven.”

„Alles?” vraagt Dickie. „Een warme jas ook?”

Doortje knikt. „Een pop ook,” zegt ze, „en een warme jas. En kolen en brood.”

„Hoe moet je dat dan vragen?”

Ja, dat weet Doortje ook niet. Ze praten er samen over tot het donker wordt. Het licht mag niet op voordat moeder thuiskomt.

Wanneer komt die thuis? Als de wijzers van de klok zich lekkertjes helemaal uittrekken, zodat ze niet verder kunnen.

Ja zeker, goed geraden!

Dan is het zes uur. Moeder komt thuis en steekt het vuur aan in de kachel. Dan zet zij brood en boter op tafel. En nog twee haringen ook.

Dan is het wel gezellig.

Dan zijn Doortje en Dickie niet meer koud. En dan hebben ze ook geen honger meer.

Brood en haring. Mmmm, lekker hoor.

En dan vertellen ze van de paling. En zeker ook van de ballon? Och, maar dat weet moeder al lang. Ze zag die mooie ballon, toen het licht aanging. Ze schrok er van.

„O,” zei ze, „waar hebben jullie twee kwartjes vandaan gehaald?”

Doortje danste van plezier en vertelde van ouwe Tijs, die zo maar een paling en een ballon weg gaf. Maar ze hield nu het touwtje goed vast, hoor.

Alleen zei moeder iets, waar Doortje wel weer om huilen kon. Moeder

zei, dat de ballon niet mooi rond zou blijven. Na een paar dagen zou hij verschrompelen en zijn mooie gladde velletje verliezen.

O, wat is dat erg. Doortje en Dickie kijken zo sip.

Maar moeder lacht en zegt: „Nu nog niet treuren, domoren. Nu is de ballon immers nog mooi!”

Ja, dat was waar. En je kunt toch geen treurig gezicht zetten, als het lekker warm is en je geen honger voelt.

Maar moeder dan?

Wanneer Doortje en Dickie naar bed zijn, zet zij wel een treurig gezicht. Ze haalt haar beurs uit haar zak. Ze schudt die op tafel uit. Ze telt het geld, dat ze nog heeft. Ze legt het op hoopjes.

„Dat is voor brood,” zegt ze. „En dat is voor licht en dat voor aard-appelen.”

En een klein stukje vlees met Kerstmis, kan dat er wel af?

O neen, want er moeten kolen zijn. Neen hoor, dan kan er geen vlees zijn en ook geen koekjes.

En helemaal geen jas voor Dickie.

Ja, hoor, moeder zet een treurig gezicht.

Dat zal geen prettige Kerstmis worden.

III. 's MORGENS VROEG.

Eén, twee, drie, vier, vijf, zes, zeven, acht . . .

Eerst klingelt de oude toren op de Markt een Kerstliedje en dan bingt hij acht maal zijn zware slag door de heldere lucht.

Dickie kan het vanmorgen in zijn bed horen. Dat komt, omdat de wind Oost is en dan blaast hij het geluid de kant van het huis op, waar Dickie en Doortje wonen.

Dat is aardig. Ja, maar dat die wind Oost is, dat is niet zo fijn.

Oostenwind in de winter! Brrr. Dat betekent bloemen op de ruiten en schaatsen onderbinden. Fijn hoor. Ja, maar het betekent ook koude en Dickie en Doortje hebben geen warme kleren.

Daarom kruipt Dickie ook nog zo diep onder de dekens. Moeder is alweer weg om te werken. En de kachel brandt nu niet.

En op het hoekje van de tafel staan drie boterhammen klaar voor Dickie en drie voor Doortje. Aankleden en eten, dat duurt zo lang niet. Neen, dan kan Dickie nog wel even in zijn warme bed blijven.

Doortje slaapt nog. Ze ligt in moeders grote bed en Dickie kan haar niet zien. Maar wel horen, want ze knort als een varkentje in haar slaap. Grrr . . . Grrr.

De ballon is in de kamer aan een stoel vastgebonden. Hij is nog erg mooi. Nog helemaal niet verschrompeld.

Maar dan houdt het snurken van Doortje ineens op.

„Ze wordt wakker,” denkt Dickie.

Maar Doortje wordt niet wakker, hoor. Zij gooit zich zo hard om in haar slaap, dat moeders ledikant kraakt en dan droomt ze hardop. Ze roept: „Mieke, niet doen, want mijn pop vliegt weg.”

O, wat moet die Dickie daarom lachen. Die malle Doortje. Die verwisselt ineens de pop en de ballon.

Maar zijn lach verdwijnt weer gauw. Want Dickie denkt: „Doortje droomt zeker van een pop, omdat ze er zo graag een heeft. En ze heeft er geen.”

En dan opeens denkt Dickie ergens aan. Hij denkt aan wat Doortje gisteren zei. Dat de Here Jezus alles kan geven. Hè, als dat eens waar was.

Maar dan moest je Hem dat vragen en Hij woonde helemaal boven het blauw van de lucht. Dan kon Hij je toch niet horen.

Hij schudt zijn hoofd en zucht. En dan kijkt hij naar het ballonnetje en dan opeens. . . . O, hij weet een manier om aan de Here Jezus te zeggen, dat hij een jas wil hebben en een pop voor Doortje en kolen en brood voor moeder.

O, hij maakt een fijn plannetje. Maar Doortje moet het goed vinden. Want dat ballonnetje is ook van Doortje.

De ballon van Doortje? De gele ballon? Wat wil Dickie daar toch mee gaan doen?

O, hij springt uit bed en hij danst naar zijn zusje toe. Hij voelt niets van de kou. Wat zou die Dickie toch verzonnen hebben?

IV. DICKIE'S PLANNETJE.

O, wat droomde die Doortje fijn. Ze liep achter een poppewagen. Die wagen was van wit leer en er zat een kap op, die ze naar beneden kon doen. En in die wagen lag een pop, die echt kon slapen en zulke prachtige pijpekrullen had.

En daar opeens komt Mieke aanhollen. Mieke, de ballonnetjes-vrouw, weet je wel? En die bindt al haar ballonnetjes aan Doortje's poppewagen en dan roept Doortje: „Niet doen, Mieke, want mijn pop vliegt weg.”

Toen zat daar Dickie op de rand van haar bed en riep: „Doortje, Doortje, word eens wakker. Ik weet zoiets fijns.”

„Maar zijn zusje knort en rukt zich los. Ze wil verder dromen van haar poppewagen.

Doch haar broertje blijft roepen en dan gaat Doortje rechtop zitten. Ze wrijft zich de ogen uit.

„W.... w.... wat is er toch?” vraagt ze.

„Doortje, jij krijgt misschien een pop.”

„Een pop?” vraagt Doortje.

„Ja,” zegt Dickie vlug. „Maar dan moet je je ballon afgeven.”

De ballon missen? O, Doortje begrijpt er niets van.

„Kijk,” zegt Dickie, „jij wil een pop hebben en ik een jas. Die kan de Here Jezus ons geven. Maar Hij moet het weten en nu schrijven we Hem een briefje. En dat briefje binden we aan de ballon en dan laten we de ballon los.”

Neen, hoor. Doortje schudt het hoofd. De ballon wil zij niet missen. Dan wordt Dickie boos.

„Jij bent ook een koppig kind,” zegt hij. „Je kunt misschien een pop krijgen en je wilt niet. En mijn jas dan? Moet ik maar in de kou lopen?”

„Ja,” antwoordt Doortje, „en als de Here Jezus niet luistert, zijn wij onze ballon kwijt.”

„Maar die ben je over een paar dagen toch kwijt, want moeder heeft gezegd, dat hij na een paar dagen verschrompelt.”

„O, wat is dat nu toch moeilijk,” denkt Doortje.

„De herdertjes lagen bij nachte....” zingt de klok in de verte.

Daar schrikt Dickie van. Na het wijsje slaat de klok halfnegen.

„Doortje, sta op,” roept hij. „We komen te laat. We komen veel te laat.”

Nu moeten zij zich haasten en reppen. Die Doortje knoopt haar lijfje helemaal verkeerd dicht.

En Dickie kan zijn schoenen niet meer poetsen.

Hap-hap gaan de boterhammen naar binnen.

„Kom maar gauw mee, Doortje,” zegt Dickie.

Ja, maar Doortje moet het melkkannetje nog naar de buurvrouw brengen. Een halve liter melk moet er in. En de sleutel moet ook nog naar de buurvrouw.

En dan hollen ze naar school. Achter elkaar aan. Ze hebben geen tijd meer om aan de ballon te denken.

Maar als ze op school komen, zegt Keesje Reinders: „Nou Dickie, vandaag had je je jas wel eens aan mogen doen. 't Is er koud genoeg voor.”

Die Keesje Reinders! Die flapt er alles maar uit.

Dan denkt Dickie weer aan de ballon. En Doortje, die alles gehoord heeft, denkt ook aan de ballon.

Tingelingeling. Daar gaat de bel.

„In de rij, kinderen,” roept meester.

Dickie zit in de derde klas en Doortje in de eerste. De derde klas moet rechts van de schooldeur staan en de eerste klas links.

Maar voor Doortje in de rij gaat staan, loopt ze naar Dickie toe. Ze trekt hem bij de mouw en ze fluistert hem iets in het oor.

Dickie knikt en kijkt zo blij.

Weet je, wat Doortje gezegd heeft? Ze zei: „Dat wat je zei over die ballon, Dickie, dat doen we, hoor.”

Dickie roept haar nog achterna: „Doortje, niets zeggen, hoor. Tegen niemand, hoor Door.”

Zij schudt het hoofd. Neen hoor, dat was nu hun geheim. Alleen Dickie en zij wisten het maar.

Dickie kon die morgen niet goed opletten. En Doortje? Doortje zei, dat zeven en drie elf was.

„De Kerstvacantie zit Doortje in het hoofd,” plaagde de juffrouw.

Neen, hoor, dat was het niet. Maar waar Doortje wèl aan dacht, dat kon juf niet weten. Dat was immers een geheim tussen haar en haar broertje.

V. HET BRIEFJE VAN DOORTJE EN DICKIE.

Het briefje is klaar. Dickie heeft het geschreven. Met pen en inkt op een heel schoon blaadje uit het schrift, dat hij van meester voor zijn verjaardag gekregen heeft.

Wat er op het briefje staat? Er staat op, dat Dickie graag een nieuwe jas wil hebben en Doortje een pop. En voor moeder kolen en brood. Doortje wilde ook nog een mantel voor zichzelf vragen en een poppewagen. Net zo één, als ze in haar droom gezien had.

Maar neen, hoor, dat wilde Dickie er niet meer bij zetten.

Doortje en Dickie hebben het briefje onder aan de ballon gebonden. Goed stevig, hoor! Stel je voor, dat het er afviel. Dan zou de Here Jezus niet weten, wat ze nodig hebben.

Nu gaan Dickie en Doortje op het kleine balkonnetje, dat achter het huis is. Ze hebben een kleur als vuur, als ze hun mooie ballon loslaten.

O, o, o, wat gaat hij doen? Hij danst even heen en weer en neemt een duik. Hij gaat vast verkeerd. Doortje geeft een gillette van schrik. Ze is zo bang, dat het ballonnetje in de draden van de electricische spoor zal komen, die achter hun huis loopt.

Neen, hoor, Doortje hoeft niet zo bang te zijn. Daar gaat de mooie gele ballon de lucht in. Doortje klapt in haar handen van pret.

„O Dickie,” roept ze, „als ik toch mijn pop krijg.”
 „Ssst. . . . stil,” zegt Dickie. „Niemand mag het weten, hoor. Wat zal moeder opkijken, als ze de kolen krijgt.”
 „Komen die ook uit de lucht?”
 Ja, dat weet Dickie ook niet. Meisjes vragen altijd zo veel.
 „Heb je wel heel duidelijk ons adres op het briefje gezet, Dickie?”
 Hij knikt. Hij heeft met blokletters op het briefje gezet: de afzenders zijn Dora en Dirk Klaver. En dan hun adres.
 „Dickie, wanneer kan mijn pop nu komen?” vraagt Doortje 's avonds al.
 „Weet ik dat?” snauwt Dickie. „Hè, wat zijn jullie, meisjes, toch ongeduldig.”
 „Kijk,” zegt Doortje, „ik had graag mijn pop voor Kerstmis.”
 „Ja, natuurlijk. Ik had ook graag mijn jas heel gauw. Maar dat moeten we nu maar afwachten.”
 Als moeder thuiskomt, zegt ze tegen Dickie: „Wil je wel even wat kolen halen? Zo'n papieren zakje, weet je wel?”
 „Dan ga ik met je mee,” zegt Doortje.
 Zie je, dan kunnen ze nog eens samen praten over de pop en de jas. 't Is nou al zo koud. Moeder bindt Dickie een wollen doek om zijn hals. En zijn handen stopt hij diep in zijn zakken.
 En toch bijt de kou hem in de oren en in de neus.
 „Misschien heb je je jas nu wel gauw,” zegt Doortje.
 „En dan hoeven we ook geen kolen meer te halen,” zegt Dickie, „want misschien krijgen we wel vier zakjes met kolen.”
 „Misschien wel tien,” zegt Doortje.
 Maar nu lacht Dickie haar uit. Meisjes willen altijd zoveel hebben.

VI. WAAR HET BALLONNETJE BLEEF.

Er was eens een ballonnetje, een mooi geel ballonnetje. Eerst zweefde het met mooie rode en blauwe en groene ballonnetjes boven het hoofd van Mieke. En toen werd het meegenomen door twee arme kindertjes.
 Die kindertjes bonden een briefje aan zijn staart en lieten het toen los. Het ballonnetje was vrij, helemaal vrij. Het zweefde door de lucht en de wind pakte het en duwde het van louter baldadigheid bijna tegen de draden van het elektrische net.
 Maar gelukkig kon het ballonnetje zijn weg vervolgen.
 Hoe hoog het wel kwam? Zo hoog als het haantje van de toren. Dat is niet erg hoog, hoor.

En het kwam ook niet zo ver, want zie je, het huidje van de ballon was heus niet zo mooi en glad en strak meer, als 't eerst geweest was. Daarom reisde het niet ver meer. Toen het de stad voorbij was, daalde het. Het buitelde over zijn gele kopje en wilde toen weer hoger klimmen. Maar dat kon het niet meer. Want zijn staartje was gegrepen door de groene takken van een denneboom. En het gele ballonnetje zweefde er bovenuit.

Net als bij Mieke.

Neen, het ballonnetje was niet hoog geklommen en zijn reis was niet ver geweest.

VII. DE MAND VAN MEESTER BOUDEWIJN.

Meester Boudewijn ging een wandeling maken. Hij had de brand in zijn pijpje gestoken en zijn handen zaten diep weggestopt in de zakken van zijn jekker. En een berenmuts had hij over zijn oren getrokken.

Meester hield van frisse lucht, maar niet zo erg van die vinnige kou. Zijn vrouw wuifde hem na en plaagde: „Heb je je neuswarmertje wel bij je? Kom maar niet zo gauw terug, hoor.”

„Nee, nee, ik ga een heel eind weg,” riep meester terug.

En toch kwam hij niet ver. Want toen hij nog maar even gelopen had, zag hij toch zo iets vreemds. Een ballonnetje aan een boom.

„Kijk, kijk,” dacht meester Boudewijn, „daar hangt een ballonnetje, dat weggeglip is uit de hand van een kind.”

Maar toen zag hij het verformfaaide papiertje aan de staart van het ballonnetje. Het zat tussen het groen van het dennetje en meester Boudewijn moest op de tenen gaan staan en zich uitrekken om er bij te kunnen komen.

Hij nam een schaar en knipte het los. En toen zag hij, dat er een briefje aan zat. Een briefje van twee kinderen aan de Here Jezus. Om kolen en brood en een jas.

„Dora en Dickie Klaver hebben het weggezonden. Och . . .”

Meester Boudewijn bleef staan en pakte zijn zakdoek. Hij wreef er zijn bril mee schoon.

„Mijn bril is beslagen,” zei hij.

Ja, maar hij wreef met die zakdoek ook even langs zijn ogen. Meester Boudewijn had tranen in zijn ogen.

Een grote man, die huilt!

Om Doortje en Dickie, die niet genoeg eten hebben en geen warmte.

En toen stapte meester Boudewijn weer naar huis terug.

Uit was het met de wandeling.

Zijn vrouw riep: „Heb je weer wat vergeten?”

W. A.
Reindach!!

Maar de meester liet haar het briefje lezen en vertelde waar hij het gevonden had.

„Wat is het gelukkig, dat de kinderen op dat briefje gezet hebben, waar ze wonen.”

„En wat kunnen we nu doen?” vroeg meester Boudewijn.

„Wat we kunnen doen? We gaan een grote mand van zolder halen en die gaan we vol pakken met alles wat we te missen hebben.”

Och, wat ging er veel in die mand. Eerst een jas voor Dickie. Och, het was geen nieuwerwetse en hij was een beetje kaal ook. Maar lekker warm, hoor! En hij had diepe zakken, waarin Dickie's handen weg zouden kruipen.

„Als de jas maar past,” zei meester Boudewijn.

„Ja, als hij niet past, moet er aan genaaid worden,” antwoordde zijn vrouw. En ze pakte nog veel meer kleren in de mand. Japonnen en ondergoed en ook een pop.

Het was geen mooie, hoor. Haar kinderen, die nu al groot zijn, hadden er vroeger mee gespeeld. Maar er gingen ook veel poppekleertjes mee. Doortje zou haar pop aan en uit kunnen kleden. Er gingen ook dingen in de mand, die Doortje en Dickie niet gevraagd hadden. Een spel en een koek en suiker en thee en boter en . . . een Kinderbijbel.

Toen de mand vol was, keek mevrouw Boudewijn erg benauwd.

„O, wat is die mand zwaar geworden. En die moet helemaal naar de stad. Dat is wel 'n uur lopen.”

Maar meester wist raad.

„De buren hebben een auto en daar gaat de mand best in.”

Ja, die buren wilden de meester met zijn mand best wegbrengen. Toen ze het verhaal van het briefje hoorden, deden ze er ook nog een worst bij. En twee knotten wol om een warme muts van te breien.

En zo ging meester Boudewijn met de mand in de auto op weg naar Doortje en Dickie.

Op de avond voor Kerstmis.

VIII. SLOT.

Doortje en Dickie zitten aan tafel. Het is weer donker en koud in de kamer, want moeder is nog niet thuis.

„Zou het briefje nu al bij de Here Jezus zijn?” vraagt Doortje. Haar broertje haalt de schouders op. Hij weet het ook niet.

En dan wordt er gebeld.

Dickie gaat open doen. Er staat een heer voor de deur. Hij schuift een grote mand in de gang.

„Zal ik wachten?” vraagt de bestuurder van de auto.

„Rijd maar gauw naar huis, hoor. Ik denk, dat ik hier wel een poosje blijf,” zegt de mijnheer.

Doortje is niet zo verlegen als haar broertje. Ze roept: „O, zit er in die mand soms een pop en het brood en alles wat we gevraagd hebben?”

„Ja, ik ben meester Boudewijn en ik kom jullie wat Kerstgaven brengen.”

Die meester Boudewijn! Hij doet net, of hij thuis hoort bij Dickie en Doortje.

Hij draait het licht aan, laat kolen halen en maakt de kachel aan. Samen met Dickie natuurlijk, want hij weet toch niet waar de houtjes liggen.

Dan legt hij al het lekkers op tafel en stapelt de kleren op een stoel. En Doortje krijgt haar pop en meester Boudewijn snijdt voor ieder een krentenboterham af en doet er dik boter op.

Hè, wat lekker. Dickie wil er zo zijn tanden in zetten.

Maar dan houdt meester Boudewijn hem tegen.

„Je moet toch eerst bidden” zegt hij.

„Bidden? . . .” Dickie weet niet wat dat is.

En dan bidt meester Boudewijn met de twee kinderen. En terwijl ze hun boterham opeten, vertelt hij hun alles van de Here Jezus en hij vertelt ook, hoe het gegaan is met het briefje aan het ballonnetje.

„Julie wisten niet beter,” zegt meester Boudewijn, „en daarom heb je dat briefje aan dat ballonnetje gebonden. Dat was niet goed. Wanneer je wat aan de Here Jezus te vragen of te zeggen hebt, kun je gewoon je ogen sluiten en je handen vouwen. Bidden heet dat. De Here Jezus luistert altijd naar alle kinderen, die tot Hem bidden.”

En nu heeft de Here Jezus vanuit de Hemel gezien, dat Doortje en Dickie het briefje schreven. Hij heeft het ballonnetje zo bestuurd, dat het in de buurt van meester Boudewijn kwam.

„Dus we kunnen nog meer vragen?” zegt Doortje en ze denkt aan de mooie poppewagen.

Maar dan vertelt meester Boudewijn verder. Hij zegt, Wie de Here Jezus is. Gods Zoon, Die op aarde is gekomen om de mensen in de

Hemel te laten komen. En als je nu bidt, moet je eerst vragen, of de Heiland je zonden wil vergeven en je boze hartje vernieuwen. Dat is de hoofdzak, zie je.

Doortje en Dickie luisteren met open oren en monden. Ze willen nog veel meer weten.

Maar meester Boudewijn zegt, dat hij nu weer weg moet.

„Komt u dan weer vertellen over de Here Jezus?” vraagt Doortje.

„Ja, en je moet maar veel lezen in de Kinderbijbel. Daar staat alles over Hem in.”

Als meester al lang weg is, komt moeder thuis. O, wat zet ze een ogen op.

Doortje en Dickie dansen om haar heen en ze willen alles tegelijk vertellen over de ballon en over het briefje en de mijnheer.

Moeder stopt haar vingers in de oren en zegt, dat ze ieder op hun beurt mogen praten. Eerst Dickie. . . . dan Doortje.

En wanneer moeder geluisterd heeft, huilt ze. En ze bidt ook. Ja, want moeder wist wel, Wie de Here Jezus was. Heel lang geleden had ze van Hem gehoord, maar zij was Hem vergeten.

Wat is dat erg.

Een mens, die de Here Jezus vergeet en dan niet meer in de hemel kan komen.

Maar nu gaat moeder met Dickie en Doortje weer in de Bijbel lezen.

En bidden. Nu kan alles nog weer goed worden.

Ze vieren samen een goed en heerlijk Kerstfeest.